

Міністерство охорони здоров'я України

Міністерство освіти і науки України

Департамент охорони здоров'я Чернівецької обласної військової адміністрації

Департамент освіти і науки Чернівецької обласної військової адміністрації

Рада директорів закладів фахової передвищої освіти Чернівецької області

ЧЕРНІВЕЦЬКИЙ МЕДИЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ

Студентське наукове товариство

Студентська рада

«ВИКЛИКИ ТА МОЖЛИВОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ В УМОВАХ ВОЄННИХ РЕАЛІЙ»

Матеріали IV Всеукраїнської студентської
науково-практичної конференції
з міжнародною участю

м. Чернівці

17 квітня 2024 року

УДК: 377.014:355.01(08)

В 43

ВИКЛИКИ ТА МОЖЛИВОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ В УМОВАХ ВОЄННИХ РЕАЛІЙ: матеріали IV Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції з міжнародною участю Чернівецького медичного фахового коледжу, 17.04. 2024 / за заг. ред. Ольги СТРИЖАКОВСЬКОЇ, Фрозіни КУЗИК, Тетяни БОЙЧУК, Людмили УКРАЇНЕЦЬ, Людмили АВДІКОВСЬКОЇ. – Чернівці, 2024. – 248 с.

У збірнику репрезентовано результати студентських наукових досліджень, у яких висвітлено сучасні напрями розвитку освітнього процесу в Україні, розвиток молодіжного лідерства, комунікація здобувачів освіти у соціальних мережах (переваги та ризики), популяризація ментального здоров'я та вивчення історії закладу освіти в історичній ретроспективі.

Для здобувачів вищої та фахової передвищої освіти, викладачів.

Матеріали надруковано в авторській редакції

УДК: 377.014:355.01(08)

В 43

62.	БОБРОВА Анна, ЛИСЕНКО Алла. Дистанційне навчання в умовах викликів сьогодення	168
63.	ДЕНЕЖКО Альона, ГРИНКЕВИЧ Людмила. Підготовка медичних фахівців в умовах воєнного стану	170
64.	КУРИК Мар'яна, КУРИК Ігор. Сучасне дистанційне навчання як запорука формування особистісних і професійних якостей	172
65.	БАБІЙ Катерина, СТРИЖАКОВСЬКА Ліліана. Нові методи навчання для підготовки медичних сестер до роботи в умовах війни	174
66.	МОТІНА Ангеліна, СУКАЧ Вікторія, ВЕЛИКА Лариса, ІВЧЕНКО Тетяна. Сучасний погляд на проблему переривання незапланованої вагітності	176
	IV. ВИКОРИСТАННЯ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ У СУЧАСНІЙ КОМУНІКАЦІЇ: ПЕРЕВАГИ ТА РИЗИКИ	181-221
67.	КОРОТЧЕНЯ Юлія, ОМЕЛЬЧЕНКО Олена. Сучасні соціальні мережі: історія, вплив та розвиток	181
68.	ГАТЕЖ Ярослава, СТЕФАНЮК Євгенія, ПІЦ Лариса. Соціальні мережі – важлива складова інформаційного освітнього середовища	183
69.	ГРИНЮК Марія, БІДНА Іліанна. Використання соціальних мереж у сучасній комунікації: переваги та ризики	186
70.	КОЧЕРГАН Катерина, СКОРЕЙКО Олександр. Використання соціальних мереж у сучасній комунікації: переваги та ризики	188
71.	АХТЕМІЙЧУК Олександра, ЛЮТИК Тетяна. Використання соціальних мереж у сучасній комунікації: переваги та ризики	190
72.	ПОСНА Яна, ДУДЧЕНКО Антоніна. Соцмережі як рушій прогресу в реаліях воєнного стану	192
73.	БІБІК Катерина, ДУДЧЕНКО Антоніна. Медіаграмотність та медіакомпетентність сучасного студента	196
74.	КОЗЛОВСЬКА Крістіна, САВОСЮК Альона. Вплив соціальних мереж на розвиток особистості	198
75.	КІЦУЛ Марія, АПРІУТЕС Світлана. Соціальні мережі як ефективне середовище викладацько-студентської комунікації в освітньому процесі	201
76.	ГРЕК Анастасія, КОРПАН Вероніка. Використання соціальних мереж у сучасній комунікації	203
77.	НІКІТІНА Олександра, ГОРОХОВ Олександр. Соціальні мережі у сучасній комунікації	207
78.	ЛИСА Оксана. Використання соціальних мереж у сучасній комунікації: переваги та ризики	208

психологічної підготовки та етичного розгляду, щоб забезпечити їм не лише необхідні клінічні навички, але й вміння ефективно функціонувати в умовах воєнного стану, де кожна секунда може врятувати життя.

СУЧАСНИЙ ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ ПЕРЕРИВАННЯ НЕЗАПЛАНОВАНОЇ ВАГІТНОСТІ

Ангеліна МОТІНА, Вікторія СУКАЧ

здобувачі освіти

motinaangelina2005@gmail.com

vikasykschjkoiytr@gmail.com

Лариса ВЕЛИКА, викладач

irena_deutsch@yahoo.de

Тетяна ІВЧЕНКО, викладач

ivchenkotv2020@ukr.net

Медичний фаховий коледж

Запорізького державного

медико-фармацевтичного університету

м. Запоріжжя, Україна

Актуальність теми:

Аборт є однією з найактуальніших проблем репродуктивного здоров'я жіночого населення внаслідок не тільки медичного, але психологічного і суспільного значення. Аборти мають як безпосередні наслідки для народжуваності, так і наслідки для наступних вагітностей: невиношування або безпліддя, що можна віднести до прямих репродуктивних втрат, які негативно впливають на демографічні процеси.

Мета: ознайомитися з проблематикою штучного переривання вагітності в різних країнах світу.

Завдання: визначити правові аспекти абортів в нашій країні; виділити негативні наслідки абортів; висвітлити динаміку деяких показників репродуктивного здоров'я жіночого населення в Україні; проаналізувати ставлення до штучного переривання вагітності в різних країнах світу; провести online опитування серед студентів МФК ЗДМФУ: аборт – «за» чи

«проти».

Об'єкт дослідження: репродуктивне здоров'я жіночого населення.

Методи дослідження: статистичний та бібліосемантичний.

За визначенням ВООЗ, аборт – це самовільне вигнання або екстракція ембріона (плода) масою до 500 г, що відповідає терміну гестації менше 22 тижнів. Право жінки на безпечний аборт закріплено в матеріалах Міжнародної конференції з питань народонаселення і розвитку (Каїр, 1994 р.) та Четвертій Всесвітньої конференції зі становища жінок (Пекін, 1995 р.), що схвалені Україною та лягли в основу нормативно-правової бази з питань збереження репродуктивного здоров'я.

В нашій країні штучне переривання вагітності за бажанням жінки вперше було дозволено законодавством у 1920 році. Починаючи з 1936 року аборти були заборонені, що призвело до зростання операцій по перериванню вагітності в позалікарняних умовах. З 1955 року на підставі Указу «Про скасування заборони абортів», дозволяється проводити операцію штучного переривання вагітності терміном до 12 тижнів в лікувальному закладі при відсутності медичних протипоказань.

В українському законодавстві існує низка нормативних документів, з урахуванням яких проводиться штучне переривання вагітності. Основним документом є Конституція України [1], яка містить положення, що безпосередньо стосуються забезпечення охорони репродуктивного здоров'я та планування сім'ї (ст.25, ст.49). Питання переривання вагітності строком до 12 тижнів регламентовані у ч. 6 ст. 281 «Цивільного кодексу України» [2] й у ст. 50 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» [3]. Штучне переривання вагітності від 12 до 22 тижнів, а також внаслідок згвалтування, вагітності до 15 років та після 45 здійснюється відповідно до Переліку підстав, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України [4]. Переривання вагітності можливе при порушенні внутрішньоутробного стану плода, генетичних та хромосомних

захворюваннях плода. Обстеження пацієнтки та проведення операції штучного переривання вагітності проводиться у відповідності до наказів МОЗ України [6, 7]. За незаконне проведення абортів в позалікарняних умовах передбачена кримінальна відповідальність згідно зі ст. 134 Кримінального кодексу України [5].

До негативних наслідків абортів належать: порушення менструального циклу, можливий розвиток гінекологічних захворювань після абортів, порушення стану вегетативної нервової системи, порушення роботи ендокринної системи, зниження опірності організму, виникнення постабортного синдрому. «Постабортний синдром» (ПАС) – це поєднання психічних симптомів хвороб, які можуть проявлятися внаслідок переживань після абортів [11].

Вважаючи, що аборти належать до найбільш вагомих чинників, що впливають на репродуктивний процес, необхідно звернути увагу на статистичні показники. За даними Центру медичної статистики МОЗ України за період 2015-2021 рр. маємо значне зниження загального показника абортів у 1,7 раза, а також показника медичних легальних абортів до 12 тиж. вагітності у 2,5 раза на 1000 жінок фертильного віку. У 2010 – зафіксовано 164 767 абортів, в 2022 – 44 931 аборт. Варто зазначити, що така позитивна тенденція зумовлена не законодавчими або іншими заборонами, а ефективністю заходів з планування сім'ї та інформованістю жіночого населення з питань репродуктивного здоров'я.

Кожна країна має свій погляд на проблему абортів. Глобальним питанням залишається одне: чи дозволяти проведення абортів, чи заборонити його. За даними Центру репродуктивних прав (CRR) [10], станом на липень 2023 року аборти повністю заборонені в 22 країнах або залежних територіях. У 43 країнах і територіях аборти дозволені лише тоді, коли життя жінки загрожує небезпека. Наступні 47 країн – це ті, де вагітність можна перервати, якщо під загрозою здоров'я жінки. У 12 країнах визнають вплив соціально-

економічного становища жінки, який може бути підставою для переривання вагітності. У 77 країнах світу аборти дозволені в будь-якій ситуації, як правило, до 12-го тижня вагітності, серед них більшість європейських країн. Винятком є країни, де закон про аборти залишається обмежувальним. В Євросоюзі це лише Польща (СРР назвав закон "дуже обмежувальним").

Серед студентів МФК ЗДМФУ було проведено online опитування: аборт - «за» чи «проти», в результаті якого встановлено, що 3,2% студентів виступають проти проведення абортів, а 96,8% студентів вважають, що аборти повинні бути легалізовані у кожній країні.

ВИСНОВКИ. Проблема абортів актуальна у всьому світі, вона розглядається в різних контекстах: правовому, медичному, соціальному, морально-етичному, психологічному. Існує надзвичайно велика кількість досліджень стосовно проблематики абортів та їх негативних наслідків. Аборт - не тільки медична, а й соціальна проблема. Шляхи її вирішення залежать не стільки від досягнень медицини, скільки від усвідомлення суспільством абортів як явища, яке торкає не тільки фізичний аспект здоров'я людини, а й психологічний. Робити чи не робити аборт – це вибір конкретної людини, ніхто не може дати відповіді на це питання, окрім самої жінки. Проте, щоб мати такий вибір, аборт, як мінімум, має бути дозволений в кожній країні.

ПЕРЕЛІК ДЖЕРЕЛ ІНФОРМАЦІЇ:

1. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к//96-вр#Text>.
2. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.
3. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон від 19.11.1992 № 2801-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text>.
4. Постанова Кабінету Міністрів України від 15.02.2006 року № 144 (144-2006-п) «Про реалізацію статті 281 Цивільного кодексу України» URL:

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/144-2006-п#Text>

5. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 № 2341-III.

URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.

6. Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 24.05. 2013 року № 423 «Про затвердження Інструкції про порядок операції штучного переривання вагітності, форм первинної облікової документації та інструкцій щодо їх заповнення». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1096-13#Text>.

7. Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 04.08.2023 №1401 «Про затвердження клінічного протоколу «Комплексна допомога під час небажано\ вагітності». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v1401282-23#Text>.

8. Дані Центру медичної статистики МОЗ України за період 2015–2021 рр.

URL: <http://medstat.gov.ua>.

9. Матеріали аналітичного центру ЮРФЕМ.Ua URL: <https://jurfem.com.ua/about-us-3/>.

10. Матеріали CRR (center reproductive rights). URL: <https://reproductiverights.org/>.

11. Критерії для діагностики постабортного синдрому (ПАС).

URL: http://christian-psychology.org.ua/zhuttya_v_podruzhzhi/zhnka-v-podruzhzh/3897-kriteryi-dlya-dagnostiki-post-abortnogo-sindromu-pas.html.